

разбралъ, че и работитѣ по двата брѣга на великата славянска рѣка ще се изпортятъ въ негово отсъствие, и второ, защото одеската българска дружина, която си спомнила много добръ, какъвъ билъ едно врѣме синътъ на даскалъ Ботю и на чий богъ се кланя сега, които съзрѣли въ негово лице такъвъ приятелъ на царе и благородници, че билъ каилъ съ шепа вода да ги издави, подшушнали на второто отдѣление, чини що чини, по-скоро да изрине тогова нехранимайко.

Българскиятъ поетъ не е искалъ втори пжтъ да се разправа съ рускитѣ сищници.<sup>1)</sup>

## V.

Съ връщането си въ Букурещъ, Ботйовъ завари не онова, което бѣше оставилъ. Първо и първо, вѣстникъ Знаме, за който говореше Централния Комитетъ въ една отъ горнитѣ прокламации до „народа“, бѣ изгубилъ съвсѣмъ първоначалния си образъ. До брой 24. Знаме бѣше крайно революционенъ листъ, съ опрѣдѣлено отношение къмъ общественитѣ и монархически сили било въ Турско, или другагѣ. Не отдавна бѣше, прѣзъ м. май, юни, юли, августъ, когато Ботйовъ гърмѣше противъ държавата и капитала, инспириранъ отъ възстанието въ Херцеговина и отъ движението на българскитѣ чети, противъ царе, папи и патриарси! А сега? Какво прѣдставляваше „клетото Знаме“, както милно той го наричаше прѣдъ единъ свой приятелъ? — Една вѣсникарска нула! Намѣсила се бездарната

<sup>1)</sup> За отиването на Ботйова въ Одеса и прѣстояването му тука само нѣколко дни, Захари Стояновъ е скроилъ една лъжа, по-едра отъ боя на нейния авторъ: „... останалъ гладенъ на улицитѣ, неприоблеченъ отъ нѣколко деня, кралъ отъ гостилницитѣ лъжици и ножове, които продавалъ за хлѣбъ и на себе си и на ония нѣколко ххшлаци, съ които успѣлъ вече да се запознае и да вземе подъ своя защита, и пр.“ (Биогр. опитъ, 278.).